

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/212/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4209202433
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4209202433.5

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madaraszovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej, v právnej veci žalobkyne: P. U., nar. XX.X.XXXX, bytom W., G. X/X, v konaní zastúpená JUDr. Ruženou Szabóovou, advokátkou so sídlom Komárno, Gazdovská 38, proti žalovanej: H. X., nar. XX.X.XXXX, prechodne bytom W., G. X/X, zastúpená JUDr. Natáliou Borsosovou, advokátkou so sídlom Komárno, bisk. Király 6, o zaplatenie 4.471,80 euro, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 28. februára 2012 č. k. 6C/221/2009-216, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 18. júla 2012 č. k. 6C/221/2009-239, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e**.
- II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie o zaplatenie 1.848,90 euro. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni 2.380,89 euro s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne za čas od 16.4.2008 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o trovách konania súd prvého stupňa rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie odôvodnil § ust. 657, § 657, § 101, § 100 ods. 1 OZ, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyne v časti týkajúcej sumy 2.380,89 euro s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne za čas od 16.4.2008 do zaplatenia je dôvodne podaná. Uviedol, že z vykonaného dokazovania bezpochybne vyplýva, že účastníčky konania uzatvorili ústnu zmluvu o pôžičke. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že pôžička bola poskytnutá žalovanej v septembri 2004 v sume 100.000,- Sk a zároveň bol dohodnutý úrok z pôžičky vo výške 12 %. Tvrdenia účastníkov ohľadne ďalších podmienok poskytnutia tejto pôžičky sa rozchádzali, preto vzhľadom na kontradiktórnosť tohto konania každý účastník svoje tvrdenia mal preukázať dôkazmi. Poukázal na tvrdenia žalobkyne podľa ktorých ústna zmluva o pôžičke bola taká, že žalovaná bude pôžičku - úver, ktorý si vybrala žalobkyňa splácať až do úplného vyrovnania do peňažného ústavu. Uviedol, že ohľadne tohto tvrdenia žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno, teda žalobkyňa mala produkovať dôkazy, na základe ktorých by vznik takejto povinnosti žalovanej bol preukázaný. Žalobkyňa na svoje toto tvrdenie predložila čestné prehlásenie zo dňa 6.9.2004, na základe tohto čestného prehlásenia však nie je možné vyvodiť vznik povinnosti žalovanej vykonávať splátky do peňažného ústavu až do úplného vyrovnania úveru, ktorý si zobrala žalobkyňa. Keďže vypočutí svedkovia o obsahu ústnej zmluvy o pôžičke, ktorú uzatvorili účastníčky konania, vedomosti nemali, súd prvého stupňa nemal preukázané tvrdenie žalobkyne o vzniku povinnosti žalovanej, vykonávať splátky do peňažného ústavu až do úplného vyrovnania úveru, ktorý si zobrala žalobkyňa. Vzhľadom na obsah čestného prehlásenia zo dňa 6.9.2009 súd prvého stupňa považoval za preukázané to, že žalobkyňa žalovanej poskytla pôžičku v sume 100.000,- Sk s dohodnutým úrokom z pôžičky vo výške 12 % . Preukázaný mal aj ďalší obsah dohody v tom , že žalovaná bude vykonávať splátky vo

výške 2.990,- Sk veriteľovi žalobkyne vždy k 15.dňu každého kalendárneho mesiaca (pričom takisto chýba dojednanie o tom, že tieto splátky sa budú vykonávať do úplného vyrovnania dlhu žalovanej z titulu poskytnutej pôžičky). Poukázal na to, že žalovaná vzniesla námietku premlčania dôvodiac, že poslednú splátku do peňažného ústavu zaplatila 31.12.2005, preto žalobkyňa svoje právo mala uplatniť v trojročnej premlčacej dobe do 31.12.2008, v tejto lehote však návrh na súd nepodala. Túto námietku premlčania súd považoval za dôvodnú len čiastočne a to v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, teda súd zisťoval, či všeobecná premlčacia doba odo dňa nasledujúce po splatnosti tej ktorej splátky uplynula do dňa podania tejto žaloby na súd. V tejto súvislosti uviedol, že žaloba na súd bola podaná dňa 24.3.2009, preto z nezaplatených splátok sú premlčané splátky, ktoré boli splatné dňa 15.1.2006, 15.2.2006 a 15.3.2006. Z uplatnenej pohľadávky preto treba považovať za premlčanú sumu $3 \times 2944,53 = 8.833,59$ Sk. Vzhľadom k vyššie uvedeným zisteniam mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaná na vyrovnanie poskytnutej pôžičky vrátane dohodnutých úrokov z pôžičky mala zaplatiť 126.313,90 Sk, pričom žalovaná na vyrovnanie sporného dlhu zaplatila 45.753,50 Sk, to znamená, že na úplné vyrovnanie dlhu by mala zaplatiť 80.560,40 Sk ($126.313,90 - 45.753,50 = 80.560,40$ Sk). Z tejto sumy podľa názoru súdu prvého stupňa, teda zo sumy 80.560,40 Sk treba odpočítať tú sumu, ktorá predstavuje premlčané splátky, teda sumu 8.833,59 Sk, čo potom znamená, že na úplné vyrovnanie sporného dlhu žalovaná má ešte zaplatiť žalobkyni 71.726,81 Sk, čo v prepočte na euro pri konverznom kurze 30,126 je suma 2.380,89 Euro. V dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal aj na obranu žalovanej, ktorá v priebehu konania tvrdila, že pohľadávka žalobkyne vyplývajúca zo zmluvy o pôžičke, ktorú uzatvorili účastníčky konania, zanikla a to započítaním, pretože aj žalobkyni vznikol dlh voči nej a to za neuhradené platby za užívanie nebytových priestorov. So žalobkyňou podľa jej tvrdenia sa mali dohodnúť na tom, že od 15.5.2004 žalobkyňa bude užívať nebytové priestory (ktoré mala žalovaná v nájme od Mesta Komárno) a že za toto užívanie jej bude mesačne platiť 7.000,- Sk. V tejto súvislosti súd prvého stupňa uviedol, že žalovaná v konaní nepreukázala existenciu dohody podľa ktorej žalobkyňa mala žalovanej platiť mesačne 7.000,- Sk za užívanie nebytových priestorov. Poukázal na obsah výpovedi vypočutých svedkov, ktorí nemali priamu vedomosť o obsahu dohody účastníčok konania o užívaní nebytových priestorov nemali a takto ani nevedeli potvrdiť tvrdenia žalovanej. Takisto nebola preukázaná podľa názoru súdu prvého stupňa ani tá skutočnosť, že by žalobkyňa prevádzkovala kaviareň v nebytových priestoroch žalovanej. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvého stupňa prijal záver, že k zániku pohľadávky žalobkyne vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke započítaním nedošlo. Na základe týchto záverov potom súd prvého stupňa žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 2.380,89 euro a zároveň žalobkyni priznal aj úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne a to odo dňa nasledujúceho po splatnosti poslednej splátky (ktorá sa mala vykonať dňa 15.4.2008 na úplné vyrovnanie sporného dlhu) a to vo výške stanovenej v § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 1.1.2009. Vo zvyšku ($2.622,90 \text{ euro} - 2.380,89 \text{ Euro} = 242,01 \text{ euro}$), teda o zaplatenie sumy 242,01 Euro s prísl. súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože žalovanej zo zmluvy o pôžičke vznikla povinnosť žalobkyni zaplatiť sumu 2.380,89 euro a nie 2.622,90 euro, ako si to uplatnila žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 23.2.2012. Poukázal aj na to, že žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 23.2.2012 (z č.l. 203) oznámila, že si uplatňuje v tomto konaní len zaplatenie sumy 2.622,90 Euro a úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne za čas od 16.4.2008 do zaplatenia. Toto podanie žalobkyne súd považoval za čiastočné späťvzatie návrhu a to v sume 1.848,90 Euro (predmetom sporu do doručenia podania dňa 23.2.2012 bola suma 4.471,80 Euro, v podaní doručenom súdu dňa 23.2.2012 žalobkyňa uplatňuje sumu 2.622,90 Euro, rozdiel je teda 1.848,90 Euro), preto súd prvého stupňa konanie o zaplatenie 1.848,90 Euro zastavil. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. §-u 151 ods. 3 OSP a tak, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, v ktorom poukázala na to, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a v rozpore s výsledkami doteraz vykonaného dokazovania, pokiaľ ide o hodnotenie kompenzačnej námietky, ktorú žalovaná vzniesla, preto navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. V písomne podanom odvolaní ďalej žalovaná uviedla, že už v podanom odpore proti platobnému rozkazu namietala, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná, pretože došlo k zániku pohľadávky kompenzáciou v súlade s ustanovením § 451 ods. 1 OZ. Svoj započítací prejav voči žalovanej sume predniesla opakovane verbálne aj písomne v priebehu súdneho konania ako jej obranu len v rozsahu v akom sa ich vzájomné pohľadávky kryjú. Bránila sa tým, že pohľadávka žalobkyne voči nej zanikla tak, že žalobkyni poskytla do užívania nebytové priestory, ktoré mala v nájme od mesta, a to na účely prevádzkovania kaviarne. Keďže podľa nájmovej zmluvy nebola oprávnená tieto priestory ďalej prenajímať, dohodli sa so žalobkyňou len ústne, že bude v jej priestoroch prevádzkovať kaviareň. Dohodli sa tiež na tom, že za užívanie týchto nebytových priestorov bude

platiť náhradu za užívanie v sume 7.000,-Sk mesačne. Tvrdila, že žalobkyňa prevádzkovala kaviareň v nebytových priestoroch a platila žalovanej podľa dohody 7.000,-Sk mesačne až do septembra 2004, kedy žalovanej zaplatila len 3.000,-Sk a od septembra 2004 až do septembra 2005 žalobkyňa žalovanej nič nezaplatila. V septembri 2004 požiadala žalovaná žalobkyňu o poskytnutie pôžičky, dôkazom čoho je aj čestné prehlásenie zo dňa 6.9.2004, v ktorom dohodli podmienky splácania dlhu. Žalovaná vo svojom odvolaní ďalej poukázala aj na to, že z jej strany došlo k jednostrannému písomnému započítaniu zo dňa 23.1.2007 pod názvom Výzva na kompenzáciu zo dňa 19.2.2007 pod názvom II. Výzva na kompenzáciu. Podľa názoru žalovanej žalobkyňa veľmi dobre vedela o aké zásielky ide, tak ich z pošta nevybrala. Tieto zásielky jej však boli doručené do vlastných rúk, pretože vlastnoručne jej ich žalovaná doručila do poštovej schránky žalobkyne, čo videla aj svedkyňa L., suseda žalobkyne.

K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla odvolanie žalovanej v celom rozsahu zamietnuť a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedla, že žalovaná predviedla v konaní mnoho nepriamych dôkazov, ktoré podľa jej vedomia a presvedčenia majú preukazovať existenciu žalovanej účelovo vykonštruovaného právneho vzťahu. Poukázala na to, že v podanom odvolaní sa žalovaná domáha ďalšieho konania vo veci, ktoré by spôsobilo neodôvodnené prietahy a oddialilo povinnosť žalovanej, ktorú však nikdy v konaní nespochybňovala.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§10 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a po prejednaní veci na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 OSP) konanom v neprítomnosti inak riadne predvolaných účastníčok konania, ako aj ich právnych zástupkýň dospel k záveru, že odvolanie žalovanej voči rozsudku súdu prvého stupňa nie je dôvodne podané. V zastavujúcej časti ani v zamietajúcej časti účastníčky konania odvolanie nepodali, preto tieto výroky súdneho rozhodnutia neboli predmetom odvolacieho konania.

V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne a podrobne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP (v znení účinnom od 15. 10. 2008) sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na dôvody uvádzané žalovanou v písomne podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne posúdil právny vzťah medzi účastníkmi konania ako zmluvu o pôžičke zo dňa 6. 9. 2004 na základe ktorej požičala žalobkyňa žalovanej sumu 100.000,- Sk, ktorú sama žalobkyňa získala prostredníctvom úveru. Bolo nepochybné aj to, že účastníčky konania dojednali aj odplatu a to vo výške 12 % ročného úroku, ktorú skutočnosť jednoznačne žalovaná potvrdila vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa dňa 20. 11. 2009 (č.l.40 spisu). Žalovaná potvrdila aj to, že sumu 100.000,- Sk prevzala (najskôr sumu 25.000,- Sk , potom sumu 75.000, -Sk) ,teda je nesporné, že k odovzdaniu predmetu pôžičky došlo. V konaní bolo nesporne preukázané, že (č.l. 151 -152 spisu), že žalovaná na vyrovnanie poskytnutej pôžičky vrátane dohodnutých úrokov z pôžičky mala zaplatiť 126.313,90 Sk, pričom žalovaná na vyrovnanie sporného dlhu zaplatila 45.753,50 Sk, to znamená, že na úplné vyrovnanie dlhu by mala zaplatiť 80.560,40 Sk (126.313,90 - 45.753,50 = 80.560,40 Sk). Správne súd prvého stupňa zohľadnil aj žalovanou vznesenú námietku premlčania a odpočítal sumu 8.833,59 Sk, ktorá suma predstavuje premlčané splátky (ktoré žalovaná mala zaplatiť v dňoch 15. 1.2006, 15. 2. 2006, 15. 3. 2006), keď žalobu žalobkyňa na súd podala dňa 24. 3. 2009. Odvolací súd potom dospel k rovnakému záveru, ako súd prvého stupňa v tom, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi zostatok pôžičky v sume 2.380,89 euro s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne za čas od 16.4.2008 do zaplataenia. Č sa týka obrany žalovanej spočívajúcej v kompenzačnej námietke odvolací súd uvádza, že aj v tejto časti súd prvého stupňa správne rozhodol a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná neuniesla v tomto smere dôkazné bremeno a to existenciu pohľadávky spôsobilej na započítanie. V konaní nebolo preukázaná existencia vzájomnej pohľadávky žalovanej voči žalobkyňi. Žalovanou uvádza suma na započítanie titulom nájomného bola sporná nielen čo do dôvodu ale aj do výšky, pretože žalovaná nepreukázala existenciu dohody ohľadne prenájmu kaviarne , na základe ktorej by žalobkyňi vznikla povinnosť platiť žalovanej nájomné za užívanie nebytových priestorov.

Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom odvolací súd rozsudok súd u prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

V tejto veci uznesením zo dňa 18. júla 2012, č. k. 6C/221/2009-239 súd prvého stupňa zamietol návrh žalobkyne na opravu zrejmej nesprávnosti rozsudku zo dňa 28.2.2012 č. k. 6C 221/2009-216. V dôvodoch napadnutého uznesenia poukázal súd prvého stupňa na ust. § 164 OSP a tiež uviedol, že návrh na opravu rozsudku nepovažuje za dôvodný, pretože pri rozhodovaní vychádzal (v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu) z údajov peňažného ústavu ohľadne splatnosti jednotlivých splátok a po zohľadnení čiastočne dôvodnej námietky premlčania žalobe čiastočne vyhovel.

Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá uviedla, že výrok napadnutého uznesenia je nesprávny, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia všetkých okolností dôležitých pre objektívne rozhodnutie. Poukázala na to, že žalovaná vo svojom podaní (v predmete označenom ako „Vyjadrenie žalovanej v právnej veci“) zo dňa 26.10.2011 sama uviedla výpočet, ktorý výšku uvedenú vyššie reflektuje, resp. tieto výpočty je možné chápať ako zhodné tvrdenia a výpočty. Žalovaná tvrdila, že podľa výpočtu ostávajúcich splátok jej ostáva povinnosť zaplatiť 2.622,90 eur. Ak by odhliadli od tohto výpočtu samotnou žalovanou stále ostáva preukázané, že žalovaná bola povinná zaplatiť ostávajúce splátky v počte kusov 25, pričom každá splátka bola vo výške 2.999,- Sk (nie 2.944,53Sk ako vypočítal Okresný súd Komárno v rozpore s tým, čo ako sám uviedol, mal za preukázané, inter alia, aj zo samotného písomného čestného prehlásenia žalovanej zo dňa 6.9.2004, ktoré je súčasťou súdneho spisu). $25 \times 2.999,- \text{Sk} = 74.975 \text{ Sk}$, čo v prepočte na eurá činí 2.488,71 eur (zaokrúhlene v zmysle všeobecných matematických pravidiel). Poukázala na to, že s ohľadom na tieto skutočnosti žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala návrh na zmenu zrejmych nesprávností zo dňa 27.4.2012, ktorý návrh žalobkyne však súd zamietol s odôvodnením, že pri rozhodovaní o ňom vychádzal z údajov peňažného ústavu ohľadne splatnosti jednotlivých splátok. Toto odôvodnenie súdu prvého stupňa je podľa názoru žalobkyne nedostatočné a navyše irelevantné, pretože splatnosť bola medzi účastníkmi sporu definovaná aj v samotnom písomnom čestnom prehlásení žalovanej zo dňa 6.9.2004. Na strane druhej splatnosť jednotlivých splátok neovplyvňuje samotnú výšku splátok, avšak ich právnu vymáhateľnosť. Takýto právny názor, okrem toho, že ho žalobkyňa nevyčítala zo žiadnej listiny v spise, iste nezdiera Krajský súd Nitra.

Krajský súd ako súd odvolací sa zaoberal aj odvolaním žalobkyne proti vyššie uvedenému uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorý, zamietol návrh žalobkyne na opravu zrejmej nesprávnosti rozsudku zo dňa 28.2.2012 č. k. 6C 221/2009-216 a po prejednaní veci dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je treba ako vecne správne podľa § 219 OSP potvrdiť.

Podľa § 164 OSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podľa vyššie citovaného ust. je prípustná oprava súdneho rozhodnutia (rozsudku, uznesenia, platobného rozkazu) za v ňom stanovených podmienok bez toho, aby bolo treba na odstránenie niektorých pochybení použiť riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok. Pochybenie sa musí týkať písomného vyhotovenia rozhodnutia. Oprava sa môže pritom týkať ako úvodnej časti, tak enunciátu i odôvodnenia rozhodnutia, včítane predpísaného poučenia. Opravným uznesením súd opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci neboli splnené podmienky na postup podľa § 164. OSP. Je treba uviesť, že žalobkyňa do zamietajúcej časti odvolanie nepodala a v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť. Aj z vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom vysvetlil ako sumu, ktorú žalobkyňa priznal vyčísliť, a akými úvahami sa pri tom riadil. Pri výpočte priznanej sumy nedošlo k chybe v písaní ani v počítaní a odvolací súd nezistil ani inú zrejmu nesprávnosť tohto rozhodnutia, preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolaním súdom jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.